

Meglesz a száz pontunk Istennél – Az irgalmasság volt a nagymarosi ifjúsági találkozó témája

2016. május 21. szombat 19:40

„Boldogok az irgalmasok” címmel rendezték meg az idei tavaszi nagymarosi ifjúsági találkozót május 21-én. A legnagyobb múltú katolikus ifjúsági találkozó keretében Snell György esztergom-budapesti segédpüspök celebrált szentmisét a nagymarosi plébánia kertjében.

Az irgalmasság témáját középpontba állító találkozó nagyelőadását Béri László Renátó tartotta. A kármelita szerzetes szerint az irgalom köznyelvi igencsak terhelt szó, olyannak mondjuk, hogy irgalmazzon nekünk, aki felénk támad, mondjuk meg akar ütni. Ebből következően hajlamosak vagyunk Istent úgy kérni, hogy irgalmazzon nekünk, mintha azt mondanánk neki: „Uram, nyugi, nyugodjál meg!”

Könnyen értelmezhetjük az irgalmat saját karikatúrájaként, ha nem megfelelő az istenképünk, ezért is javasolta azt Renátó atya, hogy a lelkinap legfontosabb kérdése az legyen a résztvevők számára, hogy milyen az istenképük.

Ezzel nem azt kérdezzük, hogy mit tudunk, mit tanultunk, hanem hogy mit érzünk Istennel kapcsolatban. Sokan elindulnak az Istennel való bensőséges tapasztalat

útján, és mégis falakba ütköznek sorra. Ennek torz istenképük lehet az oka, vagyis az, hogy egy olyan Istennel akarnak kapcsolatot létesíteni, aki valójában nincs is, illetve akitől szoronganak és félnek – mutatott rá az előadó.

Az istenképünk az anya- és apaképünk összeolvadásából származik, és mintegy örökségként kapjuk, tehát nem vagyunk érte felelősek, de arról már tehetünk, hogy ha dolgoznunk kell vele, akkor nekifogunk-e ennek, kérünk-e segítséget – tette hozzá Béri Renátó.

A főelőadó arról is beszélt, hogy nem Istennek van szüksége arra, hogy napi ötszázszor emlékeztessük arra, hogy ő a szeretet, hogy ő irgalmas, hanem nekünk magunknak, hogy ne feledkezzünk meg erről.

Az irgalmasság valódi jelentése a feltétlen szeretet, vagyis nem kell kérni Isten irgalmasságát, csak elfogadni. Az a kérdés, hogy tényleg elfogadom-e, elhiszem-e – fűzte hozzá.

Béri Renátó a tékozló fiú „hárommilliárd-kétszázmilliószor hallott” példabeszédét hozta föl az isteni irgalmasság példájaként, kiemelve, hogy szerinte egy örökkévalóság nem elég annak felfogásához, megértéséhez, egyszerűen nézni kell, bele kell rendülni abba, ahogy az apa feltételek nélkül átöleli hazatérő fiát. Javasolta a hallgatónak, hogy otthon majd „guglizzák be” Rembrandtnak a tékozló fiú hazatérését ábrázoló képét, és ott szemléljék meg például azt is, hogy az apa két kézfeje közül az egyik férfias, erős apai kéz, de a másik gyengéd, nőies anyai kéz, és e kettő együtt mutatja, hogy Isten a szülői szeretet teljességével, mint apa és anya szeret bennünket. [Béri László Renátóval a témában készített nagyinterjúnkat [ITT](#) olvashatja – *a szerk.*]

A nagymarosi találkozó tavaly ősszel egy nagyon jónak bizonyuló szerkezeti változást hozott: a főelőadást közvetlenül követi a szentségimádás – így a témát jobban el lehet mélyíteni és a fiatalok nem szélednek szét. Most is ez történt: a karmelita főelőadó *A tékozló fiú hazatérése* című könyv részleteit olvasta fel.

Amikor Ferenc pápa meghirdette az irgalmasság évét, akkor sokan csodálkoztak, hogy miért van erre szükség, fölösleges külön kiemelni ezt, hiszen ha Istenről beszélünk, mindig az irgalmasságról is beszélünk – mondta Snell György esztergom-budapesti segédpüspök, a találkozó délutáni szentmiséjének főcelebránsa. Aztán ő is elismerte, hogy mégiscsak kell ez, hiszen például maga az Ószövetség is túlhangsúlyozza Isten igazságosságát, és kevésbé mutatja meg irgalmas voltát. Jézus pedig nemcsak azért lett emberré, hogy megváltson minket, hanem hogy személyében, a földi körülmények közepette megmutassa, milyen Isten.

Sok korrigálásra szorul az istenképünk – hangsúlyozta a püspök, majd rámutatott: nem egy büntető, hatalmas Úr, hanem az irgalmas Isten fog bennünket várni a végső számadáskor. Ezután több érzékletes példát is hozott Snell György.

Beszélt *Gloria Polo* kolumbiai fogorvosról, akit villám sújtott, és már halottnak is gondolták, de orvos testvére nem hagyta, hogy lemondjanak róla, csodák sorozata történt vele, és visszatért az életbe, ma pedig járja a világot, tanúságot téve Isten irgalmáról. Gloria kifelé már halottnak látszott, amikor valójában még haldoklott, és maga Jézus lépett oda hozzá, azt kérdezve: „Ugye számítasz az irgalmamra?” Ő így válaszolt: „Miért kéne nekem a te irgalmadra számítanom, hiszen keresztény életet éltem?” Ekkor Jézus lepergette előtte élete filmjét, ő pedig rájött, hogy milyen keresztény is volt. Ekkor Jézus visszaengedte az életbe, és azt mondta neki: „Menj vissza és próbálj tényleg keresztény életet élni.”

Isten tényleg csak azért küldte vissza Gloriát az életbe, hogy tanúskodjon végtelen irgalmáról – hangsúlyozta Snell György. – Mindehhez nagy csodák társultak, mint például az, hogy a méhe, amely teljesen kiégett, újra regenerálódott, és gyermeke is született.

A második példa jóval közismertebb volt: a jobb latoré, akinek Jézus irgalmasan megígérte: „még ma velem leszel a boldogságban”.

Harmadikként egy tanmese került elő „X” bácsiról, aki, miután egész életében jó ember volt, nagyon öregen meghalt. Szent Péter elé került, aki elmondta neki, hogy a Mennyei Atya elé kell állnia, de ahhoz, hogy üdvözljön, *száz pontot kell összegyűjtenie*. „X” bácsi elmondta, hogy keresztény szülőktől származik, ő maga is kezdettől fogva hívő életet élt. Mondta neki Szent Péter: „Jól van, 2 pont.” „X” bácsi: „Amíg meg nem házasodtam, mindig az oltár körül, Isten házában tevékenykedtem.” Szent Péter: „Jól van, újabb 2 pont.” „X” bácsi: „Meházasodtam, ötvenegynéhány évet szépen leéltem a feleségemmel.” Szent Péter: „Szuper, most már 6 pont.” „X” bácsi, aki már rosszul volt, hogy milyen hosszú lesz ez: „Négy gyermekem született, ők is meg az unokáim is hívők.” Szent Péter: „Most már nyolc pontnál járunk.” „X” bácsi: „Igyekeztem, akin tudtam, segíteni.” Szent Péter: „Újabb 1 pont, most már 9 pont.” „X” bácsi: „Édes Istenem, irgalmazz nekem.” Szent Péter: „91 pont, kivan a száz!”

Isten lenyűgöző szeretetét mi is lássuk meg életünkben – kérte végül a fiatalokat Snell György, hozzátéve: legyünk irgalmasak ezért hálából.

A nagymarosi találkozón idén is számos fakultáció várta a déli órákban a fiatalokat: kérdezgethették a főelőadót, volt biblikus műhely, előadás a kersőknek, a város felett magasodó kálvárián pedig Brückner Ákos Előd és Lejtényi Emánuel atyák válaszoltak a fiatalok kérdéseire. A plébániakertben az utat tévesztett, csalódott, reményvesztett fiatalokat befogadó Cenacolo közösség tagjai tettek mély tanúságot Isten irgalmáról. A ferences nővérek interaktív tanúságtétele mellett az Iránytű hivatástisztázó műhely is várta a résztvevőket.

Az ifjúsági találkozó reggeli imáját Sillye Jenő és barátai vezették, akik négy évtizede Kerényi Lajossal és Balás Béla akkori káplánnal, mai kaposvári megyéspüspökkel karöltve elindították a találkozót. A szentmisét követően a budapest-városmajori Majorchestra gitáros kórusal énekelhettek közösen az érdeklődők, majd szabadtéri táncházzal zárult a találkozó.

A nagymarosi találkozóval párhuzamosan idén is megtartották a *Gyerekmaros*t, amelyen ötszáz gyermek vett részt négy korosztályban. A gyermekek öt különböző szentírási történet alapján dolgozták fel az irgalmasság témáját, emellett kartonra felírták azok nevét, akikkel hazatérve irgalmasok akarnak majd lenni. A gyerekek hagyományosan kapnak egy *szent bigyót*, amit hazavihetnek magukkal: ez most egy olyan szentkép volt, amelynek az első oldalán

a „Jézusom, bízom benned” felirat olvasható, a hátoldalán pedig ez szerepel: „Jézus bízik benned”.

Fotó: Tibély Gergely

Agonás Szonja/Magyar Kurír